

Молодий комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ЗБОРИ АКТИВУ

Вчора в Кіровограді відбулися збори партійного, радянського, професійного, комсомольського й господарського активу області. З доповіддю «Про заходи по виконанню завдань, поставлених у Листі ЦК КПРС колгоспникам, робітникам радгоспів, механізаторам, ученим, спеціалістам сільського господарства, працівникам промисловості, яка поставляє селу матеріально-технічні засоби, всім трудящим Радянського Союзу і постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всеосяжне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки» виступив голова виконкому області Ради депутатів трудящих Д. П. Максименко.

В обговореному питанні збори активу прийняли відповідну резолюцію.

Збори схвалили соціалістичні зобов'язання працівників сільського господарства області на 1977 рік, розроблені і прийняті в трудових колективах.

З промовою на зборі виступив член Політбюро ЦК Компартії України, перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР П. П. Погребняк і перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобильчак. В роботі зборів узяв участь заступник міністра сільського господарства УРСР М. М. Козирев.

Збори активу прийняли текст вітального листа ЦК КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєву.

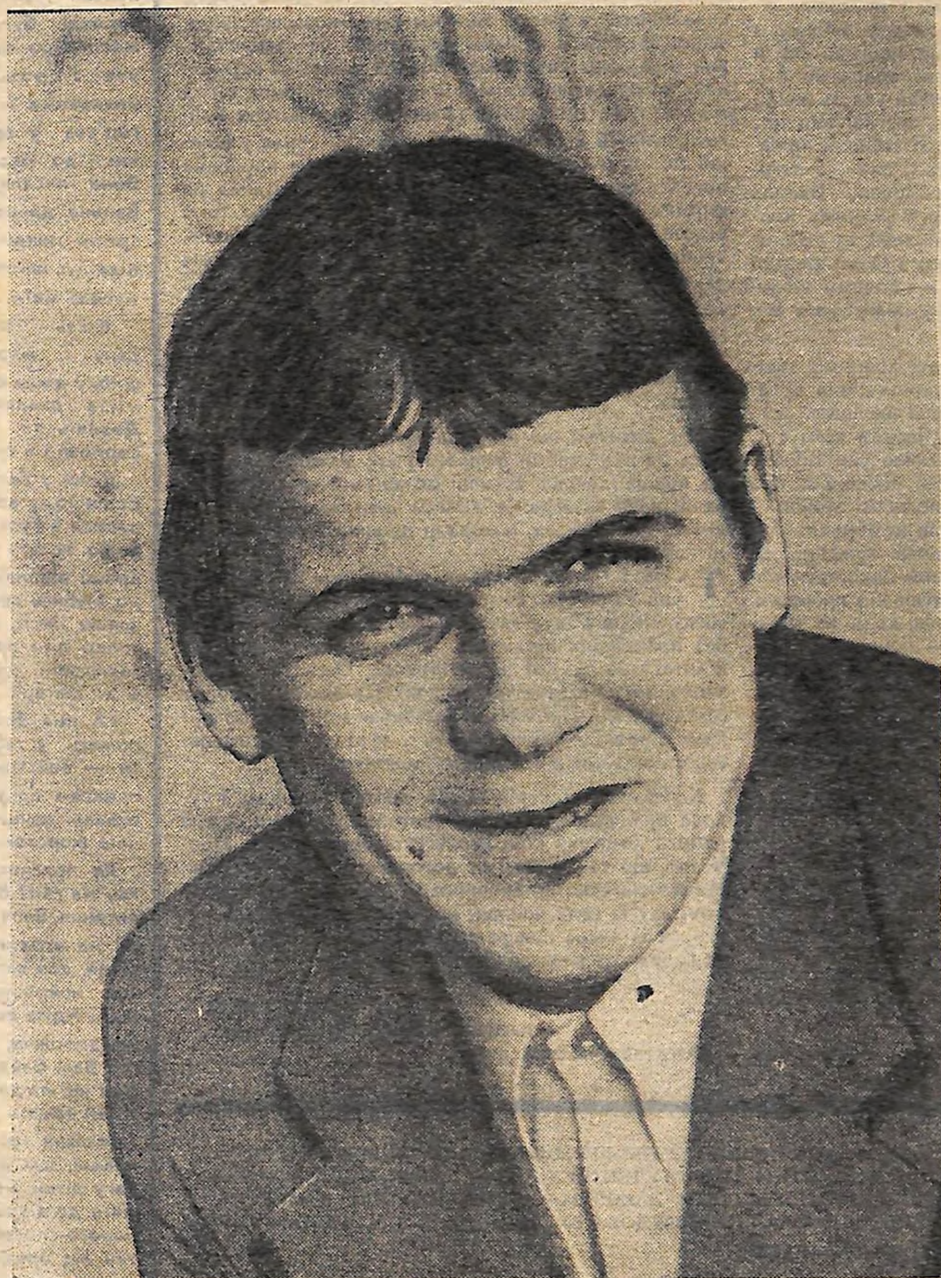

План першого року десятої п'ятирічки машиніст електропотяга Знаменського локомотивного депо Олександр Зіноватний виконав ще в листопаді 1976 року. Він являє собою достойний доробок до трудового успіху комсомольсько-молодіжної колони імені XXV з'їзду КПРС. Цей колектив при зобов'язанні з тисячі переліз 3340 великоавтомобільних поїздів, понад півмільйонів залізничних 1056 тисяч тонн народногосподарських вантажів.

За успіхи у першому етапі соціалістичного змагання під девізом «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!» Олександр Зіноватний удостоєний права фотографуватися у Кремлі.

На фото: секретар комсомольської організації цеху експлуатації Знаменського локомотивного депо, член обкому комсомолу, машиніст електропотяга Олександр ЗІНОВАТНИЙ.

Фото П. КОВАКА

ПРИЙДИ ГОСПОДАРЕМ

СЬОГОДНІ в сільському господарстві області трудиться понад 16 тисяч одних тільки комсомольців. Поряд з неспівковою молоддю це — великий, безсудатний загін колгоспного селянства, якому належить значна роль у загальній боротьбі за високий урожай, за надпланові тонни тваринницьких продуктів. Тож у відповідь на заклик Центрального Комітету нашої партії активно включитися в соціалістичне змагання за досягнення в 1977 році високих рубежів у сільському господарстві ти, молодий трудівник села, маєш вписати нову свою сторінку в розвиток надзвичайно важливої галузі нашої економіки. Якщо не встиг, поміркуй сьогодні разом зі своїми ровесниками над тим, які б резерви збільшення виробництва продуктів землеробства і тваринництва ти зміг ще використати, аби стати в ряди передовиків, показувати приклади майстерності, комуністичного ставлення до праці. Порадься в цьому зі старшими, досвідченими своїми однополчанами, наставниками і ти, безумовно, знайдеш спосіб зробити більше, краще, з найменшими затратами. Візьми за приклад молодих майстрів машинного доїння колгоспів імені Мічуріна Новгородківського та «Путь Ильича» Знаменського районів, які дали слово до 60-річчя Великого Жовтня вийти на рубіж 1978 року по продажу державі молока.

У «Листі Центрального Комітету КПРС колгоспникам, робітникам радгоспів, механізаторам, ученим, спеціалістам сільського господарства, працівникам промисловості, яка поставляє селу матеріально-технічні засоби, всім трудящим Радянського Союзу» вказується, що в усіх колгоспах і радгоспах машинно-тракторні агрегати повинні діяти у дві зміни. «Там, де механізаторів не вистає, треба організувати додаткову їх підготовку, використати всі форми і методи навчання — сільську загальноосвітню школу, професійно-технічні училища, різні курси».

Бачиш, які відповідальні й конкретні завдання ставить партія перед комсомолом? Доклади ж рук і розуму до їх виконання! А якщо ти, ровеснику, очолюєш первинну комітет комсомолу, маєш почати тут з визначення чіткої програми підготовки та закріплення молодих механізаторів у сільськогосподарському виробництві на всю п'ятирічку. Маєш добре знати юнаків і дівчат, боротися за створення молоді необхідних виробничих і культурно-побутових умов, наполегливо добиватися того, щоб кожен хлібороб став справжнім господарем на землі. Перевір же ще раз, чи кожен з твоїх ровесників намітив досягти високих рубежів у змаганні за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річчя Великого Жовтня, чи забезпечено чіткий ритм роботи в тракторних бригадах, на фермах. Збери актив, поговори з членами комітету, і нехай кожен із них у ці дні своїм найвідповідальнішим дорученням вважає пропаганду і роз'яснення соціальної політики партії, спрямованої на подальше піднесення життєвого рівня радянських людей. Зроби все можливе, щоб у трудящих села найпалкіший відгук знайшла постанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всеосяжне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятої п'ятирічки».

Ми вже якось чули, що в перші післявоєнні роки на Кіровоградщині діяли загони мінерів, які врятували життя сотням мирних жителів. І тепер, коли ми відзначаємо 50-річчя ДТСААФ, хотілося б більше взяти про цих мужніх людей. Нам здається, що вони зробили не менше, ніж на фронтних плацдармах.

Учні Луполівської восьмирічної школи Ульяновського району.

„Перевірено. Мін немає!“

Поруч — школа, за кількома кроками від ями, з якої виглядають чорні «крила» авіабомби.

— Я такої ще не бачив, — Приголомшений Федя Горшанов із саперною лопатою тупцює на одному місці. — Доторкнешся до неї, вона й озветься.

— Будемо обмацувати її, — вирішує командир за

гону мінерів Микола Мерещенко, вчорашній сержант з 297-ї Слов'янської-Кіровоградської стрілецької дивізії, а тепер перший наставник комсомольців-добровольців, які щойно закінчили тсоевіхіміські курси. — Будемо. Інакше забане вона серед дня зітхнути, а діти на уроці.

Микола першим почуває страшно відчувати годинниковий механізм «обслуговуючий» гостинця з неба.

— Зараз може бабахнути. Всі — гетьте! Сам викручу.

Вибуху не було. Зате ще кілька білих волосинок появилася на скронях мінера. Він ледве виповз із ями.

(Закінчення на 4-й стор.).

— А може, там уже все помертво?

— Копаємо...

Грунт розкопували так, наче у сирійській могили шукали скарб і боялися пошкодити його. Ось і «ніс» уже знеси над дном ями. Бомбу об'язують мотузкою, кладуть на рядно — обережно, трепетно. І раптом: тік-тік-та-та, тік-та-та-та.

Микола першим почуває страшно відчувати годинниковий механізм «обслуговуючий» гостинця з неба.

— Зараз може бабахнути. Всі — гетьте! Сам викручу.

Вибуху не було. Зате ще кілька білих волосинок появилася на скронях мінера. Він ледве виповз із ями.

(Закінчення на 4-й стор.).

У ЦК КОМПАРТІЇ
УКРАЇНИ

**Про Лист
Центрального
Комітету КПРС
колгоспникам,
робітникам
радгоспів,
механізаторам,
ученим,
спеціалістам
сільського
господарства,
працівникам
промисловості,
яка поставляє селу
матеріально-
технічні
засоби,
всім трудящим
Радянського Союзу**

ЦК Компартії України прийняв постанову «Про Лист Центрального Комітету КПРС колгоспникам, робітникам радгоспів, механізаторам, ученим, спеціалістам сільського господарства, працівникам промисловості, яка поставляє селу матеріально-технічні засоби, всім трудящим Радянського Союзу». В постанові підкреслюється, що Лист Центрального Комітету КПРС має надзвичайно важливе мобілізуюче значення для підвищення трудової політичної активності трудящих, дальшого розвитку їх творчої ініціативи в боротьбі за втілення в життя аграрної політики партії, рішень XXV з'їзду КПРС.

Обкоми, міськкоми і райкоми партії, відзначається в постанові, зобов'язані розглянути завдання, поставлені в Листі Центрального Комітету КПРС; організувати обговорення Листа в партійних організаціях і колективах колгоспів, радгоспів, об'єднань сільгосптехніки, а також промислових підприємств, наукових закладів і здійснити конкретні заходи по своєчасній підготовці до весняної сівби, організованому проведенню зимівлі худоби, значному збільшенню виробництва і продажу державі зерна, м'яса, молока та іншої продукції в 1977 році, збільшенню виробництва матеріально-технічних засобів для сільського господарства, посиленню шефської допомоги колгоспам і радгоспам.

Затверджено заходи ЦК Компартії України по здійсненню завдань, викладених у Листі ЦК КПРС.

Обкомам, міськкомам і райкомам партії рекомендовано засобами усної і друкованої пропаганди вести широке роз'яснення положень Листа ЦК КПРС.

ЦК Компартії України висловив тверду впевненість у тому, що колгоспники, робітники радгоспів, механізатори, вчені, спеціалісти сільського господарства, працівники промисловості республіки у відповідь на заклик Центрального Комітету КПРС ще ширше розгорнуть соціалістичне змагання за збільшення виробництва і заготівель сільськогосподарської продукції, підвищення ефективності суспільного виробництва, за гідну зустріч 60-річчя Великого Жовтневої соціалістичної революції.

ОРІЕНТИР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ДІЇ

ЧИ БУВАЄ ЛЕГКО КОМСОРГОВІ?

ЦЬОГО разу зустріч з Розумівкою мене схвилювала не менше, хоча довелося побувати вже в нових місцях великого господарства колгоспу «Зоря комунізму». Всюди — на тваринницьких фермах, у польових таборах, в історико-краєзнавчому музеї, що розміщений в старовинній усадибі героя Вітчизняної війни 1812 року М. М. Раєвського, — мене ні на хвилину не залишало найприємніше враження: без комсомольців, без молоді в Розумівці не відбувається жодне добре діло. Той же музей, до речі, відкрився і ось уже багато років працює завдяки безпосередній участі комсомольців. У зразковому стаї вони утримують експонати, оновлюють їх у разі потреби, прибирають тут теж самі. А то якось уночі на току раптом погасли всі лампочки. Машини із збіжжям біли ваг, заможливі сушарні транспортери — словом, роботу в полі і на току паралізовано.

Якраз тоді проходили комсомольські збори в Будинку культури. Дійшла й гуді звістка про аварію. Микола Лисенко, електрик, передав у президію записку з проханням відпустити його у зв'язку з «ПП» на току. І вчинок його — не виняток. Бо в Розумівці рідко промовляють слово «байдужість». Ось у жнивах першого року п'ятирічки участь взяла всі без винятку комсомольці господарства. Під час залізних дощів дівчата з бухгалтерії змінили арифмометри і рахівниці на звичайнісінькі вилы: в негоді перевертали вилы в полі. Комсомолець Василь Красюк, віджигнувши з батьком у рідному колгоспі, подався до Казахстану. В мільярд пудів хліба цього краю молодий механізатор з Олександрівського району зробив свій внесок — допоміг зібрати 5 тисяч центнерів зерна. Додому повернувся Василь з Почесною грамотою.

Таке почуття обов'язку притаманне кожному комсомольцю господарства і всім комсомольській організації в цілому. Я зробила мимоволі висновок: легко в такій організації секретареві, члену комітету. На це Василь Зименко трохи скептично усміхнувся. Зрозуміла його усмішку, коли мені розповіли про минулорічні звітно-виборні комсомольські збори.

На полі це було чимало гектарів незібраних буряків. З райкому комсомолу вказівка: графіка не зривати, зміг же весь район першим закінчити обмій квитків, під силу й звіт організовано провести. А як ти їх проведеш «організовано», коли 18 трактористів, 2 комбайнери, всі водії — комсомольці — на буряках?.. Склали комітет, запросили на засідання секретарів парторганізації обох відділів. Проблемою номер один було — підмішати на час зборів усіх механізаторів, зайнятих у полі. Секретарі парторганізації разом з комсомольськими ватажками відділів тут же, на засіданні, припустили, з яких резервів узяти підміну. Друга проблема — доставка хлібців і дічат на центральну садибу. Чотири села в колгоспі: Голікове, Кримки, Миколаївка, Розумівка, ще й дороги без твердого покриття, в периметрі — за тридцять кілометрів. Член комітету Василь Біденко взявся «організувати» транспорт у день зборів. Завідуючий Будинком культури (теж член комітету) Володимир Безлюдько дав слово підготувати приміщення. Словом, робота знайшлася кожному з членів комітету...

Головні збори року комсомольська організація

провела згідно з графіком, на високому ідейно-організаційному рівні. Так засвідчує інформація, що надійшла в райком комсомолу. Поза статистичним зведенням лишилася вся та непростя, часом нелегка підготовча робота. Але не для звіту, зрештою, відбулися збори. Внесли з цих молоді хлібороби і почуття чесно виконаного обов'язку перед батьками, і завдання на майбутнє. Сталося ж це тому, що чітко та безвідмовно «спрашовав» такий випробуваний практикою принцип внутрішньокласового життя, як принцип колективного керівництва.

Пригадую скептичний усміх секретаря комсомольської організації Василя Зименка на мій висновок щодо легкої роботи у нього і членів комітету і думаю, що за успіхи тут наполегливо борються — системно, спрямовано, і не сам ватажок, а всі члени комітету, активісти.

У цій спрямованості важливий навіть розподіл обов'язків між членами комітету. Розрахунок будується на тому, щоб кожен на своєму посту приніс якнайбільшу користь, головне комсомольське доручення виконав з оцінкою «відмінно» чи «добре». З цих міркувань саме Марії Мачак довірили відповідати за організацію соціалістичного змагання серед молоді села. Заступник головного бухгалтера колгоспу, Марія добре обізнана зі станом справ у кожній галузі господарства. І коли справжня проблема постала перед комітетом в організації змагання на фермах (миж колективами його не налагодити, бо є всього один колектив, на першій фермі, а на інших трьох МТФ — по 1—2 дворки-комсомольці), Марія Мачак прийшла на одне із засідань комітету з пропозицією: «Дівчата працюють майже в однакових умовах, групи корів майже однакові за кількістю. Тож індивідуальне змагання, власною, найкраще послужить тому, щоб дівчата боролися за високий надрі».

Час показав, що Маріина пропозиція була слуханою. За підсумками першого року десяти п'ятирічки краща дворка Тетяна Безносенко при зобов'язанні 2500 кілограмів молока наділа 2806. Її подруги, всі, як одна, виконали підвищені соціалістичні зобов'язання.

ТА БУЛО Б неправильно, якби у читачів склалося уявлення про комсомольську організацію колгоспу «Зоря комунізму» як про ідеальну, де все йде без найменших відхилень. На одному із засідань комітету заслухали ж, наприклад, Олександра Пазиниш, котра відповідає за політико-виховну роботу серед молоді. Причому її засідання зібрані позачергове. Привід — зрив занять у гуртку комсомольської політосвіти в першому відділку.

Колективність керівництва, довіря кожному і сувору принциповість стали основними рисами стилю роботи комітету комсомольської організації. Природно, що такий комітет авторитетний для співчан. На останніх звітно-виборних зборах у складі нового комітету із семи чоловік комсомольці залишили чотирьох із числа попереднього. Василя Зименка своїм ватажком вони обрали третє.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

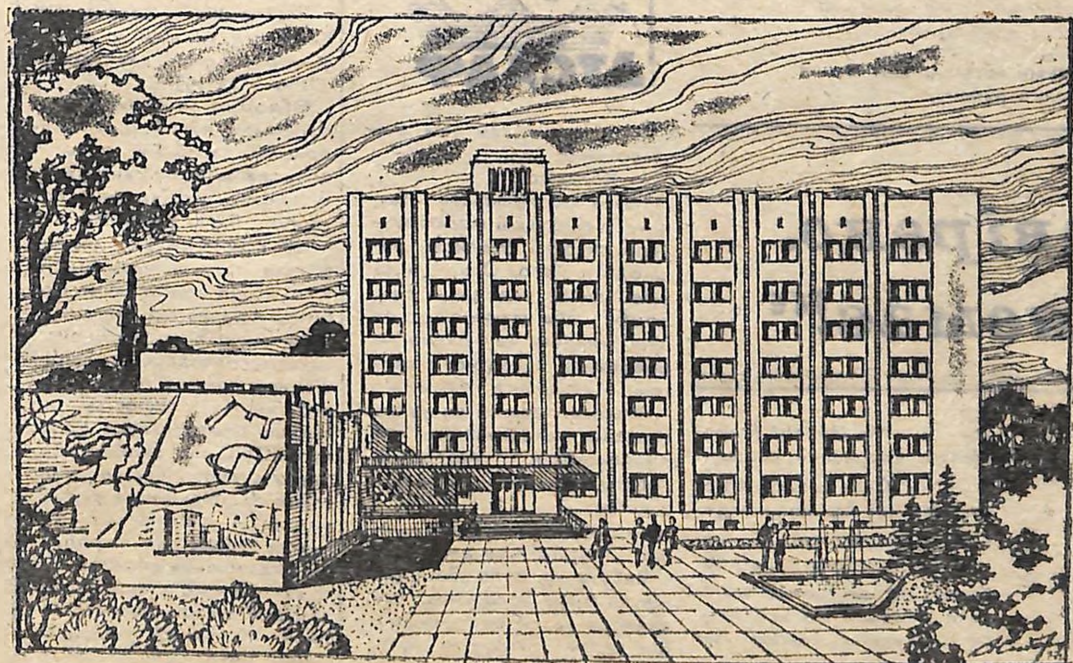
Олександрівський район.

НОВИЙ
КОРПУС
ІНСТИТУТУ

ТАКИМ БУДЕ НОВИЙ СЕМІПОверховий КОРПУС КІРОВОГРАДСЬКОГО ПЕДИНСТИТУТУ. ДЛЯ СТУДЕНТІВ У НЬОМУ ВІДКРИЮТЬСЯ ПРОСТОРИ АУДИТОРІЇ, КАФІНЕТИ, ЛАБОРАТОРІЇ, БІБЛІОТЕЧНИЙ КОМПЛЕКС, СПОРТИВНИЙ ЗАЛ. НОВОБУДОВА БУДЕ ЗВ'ЯЗАНА З ІСНУЮЧИМ КОРПУСОМ ГАЛЕРЕЄЮ.

ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПРОЕКТ КОРПУСУ РОЗРОБИВ КОЛЕКТИВ АРХІТЕКТУРНО-ПЛАНУВАЛЬНОЇ МАСТЕРСЬКОЇ 2 КІРОВОГРАДСЬКОГО ФІЛІАЛУ ІНСТИТУТУ «УКРАЇНСЬКБУДПРОЕКТ».

ГОЛОВНИЙ АРХІТЕКТОР ПРОЕКТУ — А. О. СІДОРЕНКО. СЬОГОДНІ БУДІВЕЛЬНИКИ ТРЕСТУ «КІРОВОГРАДСЬКБУД» КЛАДУТЬ УЖЕ П'ЯТИЙ ПОВЕРХ НОВОГО КОРПУСУ.

РОЗМОВЛЯТИ Валя не хотіла. Обережно сіла на край стільця. Відчувалося, що в кабінеті начальника їй було незатишно.

— У мене роботи багато, ніколи, — показала різко.

Все поривалася вийти з кімнати, в політований і закилимлений інтер'єр котрої якось не вписувались ні її потерта чорна шубка, ні старенький шарфик. У настороженій позі, в бажанні вийти за оббиті дерматинні двері вгадувалося, що в кабінеті Валя вже була як учасниця неприємних і для неї, і для начальника розмов.

Листом до редакції теж не зацікавилася. З викликом сказала:

— Адвокатів не потребу!

Нарешті, знехотя почала розповідати. І заплакала: стомлено, беззвучно. Так плачуть люди, котрі звикли до постійних життєвських невдач і неприємностей. Неприємностей у Валі справді було чимало. Про одну з них і розказала незнайома Л. Григор'єва у своєму листі до редакції. Вона писала, що Валина дочка вже третій тиждень не відвідує школи. Не пускає мати...

Крізь розпи-
сану морозом

шибку вікна одного з будинків міста дивляться дитячі очі. Дивляться не по-дитячому серйозно й сумно.

Дітей у Валі троє. Ще кілька років тому вони нічим не виділялися в гурті ровесників. Про Валю як про матір у місті найкращі відзиви. Жінка беззав'язно любить своїх малюків. Вони завжди чисті, доглянуті. Та ось тепер діти приходять з вулиці замислені, питально дивляться в очі матері.

«А твій батько зовсім і не помер, у тебе нема батька, ти — байстрюк», — якось випадково почула Валя слова, сказані дочці-школярці з дитячою жорстокістю.

Як пояснити дітям їхню поведінку на світ? Відповіді на це запитання Валя знайти не може. Як не втратити поваги своїх дітей, для яких вона — найкраща, найрозумніша, найдобріша?.. Адже вони, діти, — єдине найдорожче, що є у неї... І якщо Валі байдуже, що думають про неї люди взагалі, то думки дітей важать для неї багато.

Можна зрозуміти Валю. Відчувши, що може втратити повагу дітей, молода жінка доходить до відчаю. Не знайшовши іншого способу відгородити дітей від брудних слів, Валя позбавляє їх спілкування з ровесниками.

Що ж школа, селищна Рада? В матеріальній підтримці матері не відмовляли, вона користується всіма пільгами, передбаченими державою в таких випадках. А ось моральної позбавили категорично. Можливо, саме тому в розмові зі мною Валя роздратовано сказала, що хоче повернути школі грошову допомогу:

— Не треба мені від людей нічого.

Думаю, що можна і необхідно знайти стежку до зневіреного Валиного серця, аби вона збачнула, що її діти — це й наші діти. Нашої країни. І не просто діти, а майбутні будівники.

І кому, як не школі, громадськості, допомогти матері виховувати дітей справжніми людьми? Піклуванням оточує наша держава кожну дитину незалежно від того, в шлюбі чи поза ним вона народжена. Діти завжди діти.

А як же репутація матері? Хто має дбати про неї? Сама вона? Звичайно, як і всяка доросла людина. Але не сама. Бо добре ім'я матері — то по-

дальша доля її дітей. То її ві-

но у великий світ.

Та повернемося до Валиного життя.

Підвищена її емоційність і вразливість часто призводить до неприємних конфліктів з товаришами по роботі, керівниками підприємства, сусідами. Закінчуються вони, як правило, попередженнями, доганами, засіданнями місцевому...

Важко жити Валі. Недаремно кажуть: «Посієш звичку — пожнеш характер, посієш характер — пожнеш долю». Та чим більше конфліктів і доган у Валі, тим грубішою, нервовішою вона стає. І вже, наелектризована, вибухає гнівом, докорами та образами на найменше подразнення. Чомусь мені здається, що появилася оця Валина здатність до грубості через постійне нерозуміння іншими її душі, способу життя, переконань. Навче довгі роки поневі-

Грані моралі

„Не так, як
у людей...“

рялась вона, Валя, в людському морі самотнім кораблем. Замість розуміння чула: «У тебе все не так, як у людей...»

— Ви уявляєте, по місту на велосипеді у спортивному костюмі Фігуру свою показати. Ще й не в якому-небудь костюмі, а в олімпійському! Я, наприклад, не можу собі дозволити придбати спортивний костюм за шістьдесят карбованців, — ображено надувши нафарбовані губи і кутаючись у модне хутряне пальто, казала мені одна.

— У неї романтичні уявлення про кохання. Не життєві, розумієте. Та й не тільки про кохання. В усьому вона така. Буває, пошле собі плаття таке дивацьке, з рюшами, — говорила про Валю інша її знайома. І чомусь теж осудливо.

Гортаючи книгу наказів в установі, де працює Валя, я випадково побачила поздоровну листівку на її ім'я. На одному боці листівки — зразки урядових нагород багатодітним матерям. На звороті — тиснуте в друкарні, чітко сформульоване і стилістично грамотне поздравлення зі святом 8 Березня та... недбало вписане прізвище Валі. Вона демонстративно повернула листівку адміністрації.

— Підписів, бачте, начальника, секретаря парторганізації та голови місцевого профспілки не було! Велика біда! — обурились в адміністрації.

А може, не тільки підписів, а й елементарної поваги до людини-трудівниці? Молоденькі дівчата, дізнавшись про конфлікт із-за листівки, в душі були солідарні з Валею. А тієї через листівку довелося писати чергову пояснювальну записку і доставити чергову догану.

Я не називаю прізвища молоді жінки. І не тільки тому, що воно стало «притчею во язицех» для багатьох. Головно, чим шокувала місто Валя, — не плаття з рюшами і не спортивний олімпійський костюм. Головно — це діти. Якщо деякі поважні дами не можуть собі дозволити сісти на велосипед у спортивному костюмі, то трьох дітей народити невідомо від кого — вже взагалі занадто для них.

Сім'я — це прекрасно. Коли чоловік любить дружину, а дружина — його, коли ростуть здорові діти... А якщо сім'я не склалася? Чи треба винити за це жінку і кидати каменем у неї за святую потребу материнства, таку велику і таку природну потребу?

Л. ОСОКІНА.
м. Знамянка.

14 січня прем'єрою вистави «Ровесниці» відкрився новий 39-й сезон в обласному музично-драматичному театрі імені М. Л. Кропивницького. Напередодні цієї помітної події в житті театрального колективу і всіх «театралів» — після майже трирічної перерви вистави йти на сцені реконструйованого приміщення — наш кореспондент зустрівся з головним режисером театру заслуженим діячем мистецтва УРСР М. ГІЛІРОВ-СЬКИМ.

МОЛОДІ МЕЛОДІЇ СТАРОГО ТЕАТРУ

— Михайле Васильовичу, ваша творча біографія свідчить, що вас давно цікавить театр молодіжний. Ви задоволені першим знайомством з молодими кропивничанами?

— Тільки почався мій перший сезон у Кіровограді, кладуться найперші цеглини в будівлю замисленого. Матеріалу поки ще недостатньо на якісь широкі висновки й узагальнення. Якщо говорити про спектакль за п'єсою А. Ільовського «Дід Мороз і Санта Клаус» — наша молодь подає надії. Поставити яскравий спектакль, який би запам'ятався і дітям, і дорослим, вирішили на комсомольських зборах, а потім розмова підкріпилася великою роботою на репетиціях. Тут необхідними стали і наполегливість у доведенні справи до кінця, і готовність після основних репетицій залишатися на додаткові спектаклі (жестуально-пластичний), і здатність побачити за чорновим підготовчим матеріалом світлу посмішку майбутнього глядача. І, нарешті, 1 січня прем'єра! На мій погляд, це творча удача Олени Короленко, Лілі Гаркач, інших акторів, зайнятих

у спектаклі, на чолі з режисером Г. П. Терентьевим.

— Добрий початок обіцяє, що сезон буде вдалим!

— Я сам здивований: який щасливий збіг обставин. Посудіть самі: новий рік ми починаємо в оновленому приміщенні і лише протягом січня у нас відбудеться чотири прем'єри. Про першу ми вже говорили. 14 січня — вистава «Ровесниці» за п'єсою Аріадни і Петра Тур, 20 — «Мірандолина» Гольдони, 29 — прем'єра подвійна: постановку трагедії Гарсія Лорки здійснює колишня наша актриса, дипломниця Київського інституту театрального мистецтва імені І. К. Карпенка-Карого Тетяна Корнієць.

— А якщо спробувати заглянути в перспективу: що чекає ваших шанувальників?

— Глядач побачить «Думу про Сухолинського» І. Драча. Форма п'єси надзвичайно складна для сценічного вирішення. Складність особисто мене притягує. Саме ця складність повинна мобілізувати всі творчі зусилля колективу, стати школою творчого росту актора. Я — за п'єсу. Вона просто не може не хвилювати на землі, де жив, вчителював, мислив,

і був щасливий своєю школою мудрий педагог Василь Олександрович Сухолинський.

Великі можливості для театральної інтерпретації обіцяє новий твір О. Коломійця «Срібне павутиння». Автор визначає його жанр як ліричну комедію про любов і підступність.

Звернемося ми і до дrevньоіндійської драматургії. В центрі драми Калідаси «Шакунтала» — тема високих почуттів, яка хвилює нас і в безсмертному творінні генія Шекспіра «Ромео і Джульєтта». Остання робота бачиться позаплановою. Вона дозволить попрацювати з молодими акторами над підвищенням майстерності.

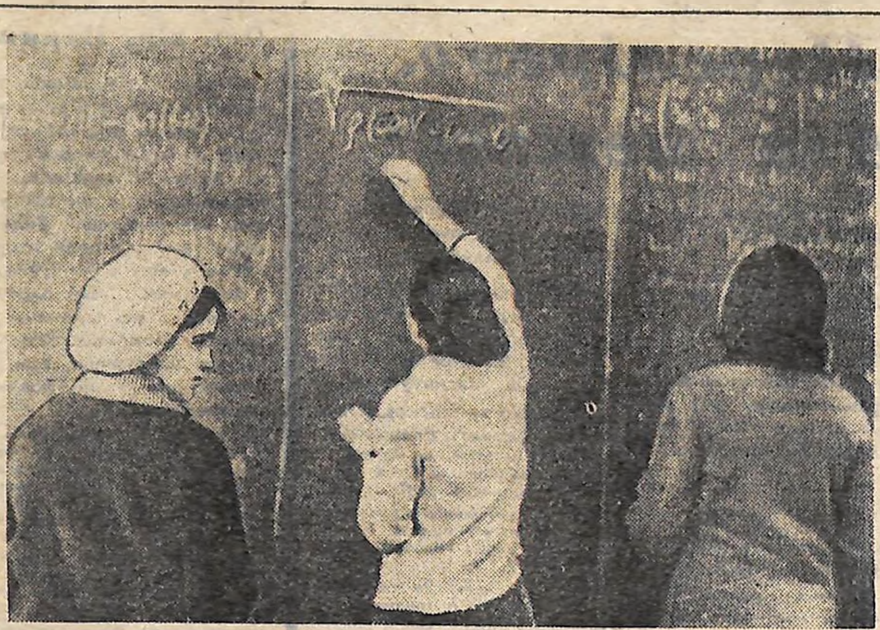
Обов'язково візьмемо до свого активу драму-роздум К. Кудієвського «До зустрічі в майбутньому». В каюти грінівського корабля життя проникає підступна жінка-хвороба, яка невдовзі перетворюється в жінку-смерть. Ось-ось корабель кине якор на вічні часи. Асоль, Фрезі Грант, капітан Дюк, Друд — народжені його уявою — поспішають на допомогу. Вони не хочуть вірити, що корабель доброго правителя країни Грінландії може раптом зупинитися в тихих водах.

— Михайле Васильовичу, у репертуарі театру багато п'єс романтичного устремління, напівказкових поетичних драм, феєрій. Певно, такий добір не випадковий.

— Основною темою театру я хотів зробити тему надії мрії, високих ідеалів, сильних почуттів. З цим їхав сюди з Києва, про це думав під високими дубами хутора Надії, це дає силу і віру трудитися нам усім разом, багато і радісно.

— Ви були свідком різних театральних долі — важких, щасливих і тих, що не здійснилися. З чого починається актор?

— З відданості справі. Без любові до того, що робиш, в кращому випадку можеш стати ремісником. Театр же цього не прощає.

СЕСІЯ... НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ СТУДЕНТІВ

Несправедливо в ці гарячі (не в перепосному, а в самому прямому значенні слова) дні говорити лише про студентські випробування, переживання, страхи і хвилювання. Тож ми і вирішили подзвонити людині, котра хвилюється на екзаменах ніяк не менше, ніж першокурсники. Нам відповів декан фізико-математичного факультету Кіровоградського педагогічного інституту Іван Пилипович Гаїжеля.

— Цікава це пора — перші екзамен, перша в житті сесія... Хочеш не хочеш, а по-доброму заздрити нашим першокурсникам. Чотирнадцята група вже склала алгебру і теорію чисел, тринадцята — курс геометрії. Я приймав екзамен в обох групах, і мушу вам повідомити, що у тринадцятій, незважаючи на всю нелюбов студентів до цієї симпатичної цифри, результати кращі. Загальна ж кількість двійок, навіть розділена між усіма студентами, дорівнює нулю. За деяких умов це можна було б вважати новим математичним законом. Трійки — є. Та й що це за студент без трійок на першій сесії! Говорю з певною відповідальністю, ні на хвилину не забуваючи, що веселі настрої, оптимізм теж оцінюються за п'ятибальною системою.

А тепер — жарти вбік. Ми, викладачі, зичимо нашим і взагалі всім студентам успіхів! Найприємніше нам випускати у заліковки «відмінно» і «добре».

У СТУДЕНТІВ — СЕСІЯ.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

Володимир Базилевський • З прики минулого року

Володимир Базилевський • З прики минулого року

Сентиментальний романс

Така печальна повість: любила — не любив.
Така банальна повість: любив я — не любила.
Що другої не буде, тому й сумний мотив.
А перша, перша поруч, хоч любя, та не мила.

Зухвало пишуть хлопчики поеми про любов
Із хмизу снів замацаних роздмухують кострище.
Римують переважно — любов і кров,
А я все цуджу світом, як сніг над послищем.

А я собі міркую, що молодість одна.
І годі сподіватися на запізнє чудо.
Перезимую зиму, повернеться весна,
Але тебе не буде, але ж тебе не буде.

Ну що ж, римуйте, хлопчики, аби життя цвіло.
Я сам так починався і в тім гріху не бачу.
З тих пір сніжку зніччів'я на скроні бамело,
Уся моя надія на музу неледачу.

Вона колись присяде, довірливо зітхне.
І поведе мій спогад у молодість бузкову.
Якщо її прихильність мене не омине,
Цей вірш сентиментальний почну про себе знову.

Така печальна повість: любила — не любив.
Така банальна повість: любив я — не любила.
Що другої не буде, тому й сумний мотив.
А перша, перша поруч, хоч любя, та не мила.

Лицарський вірш

Напишу я оду величальну
За один присід без перекуру.
І в мою добу раціональну
Стану вашим вірним трубадуром.

Поріднюся з радістю й журбою,
Кольору ясної помаранчі.
Буду вашим відданим слугою,
Лицарем, гідальго із Ламанчі.
Здалеку галантно поклонюся,
Передбачу всі ваші бажання.
Золотом надії розплачуся

у сумні хвилини розставання.
На турнірі честі не промажу.
Виходлю, як меч, нехлибну шпагу.
Гордого суперника зневажу.
Покажу усю свою відвагу.
Не лякайтесь, мила Дульсінея,
не таким облямував рамена.
Щоб не став дочасно я землею,
трохи похвилюйтеся за мене.

...Я б забув цю вигадку безжурно,
коли б щось лукаво не кричало:
жінку підняли ми на котурни,
а тепер, здається, розвінчали.
В клопотах домашніх і службових
забула вона про посвіт весни.
Тільки вічний світ її любові.
Тільки цвіт очей її небесен.

Осіння балада

Я їхав під гору, з вершини ти мчала.
Дорога, як пісня весільна звучала.
Шляхи наші різні на мить перетнулися.
І я зупинився, а ти озирнулася.

«Дай руку. — сказав я. — дай руку, кохана,
коли не міржж ти, коли не омана».
Ти кинула погляд здивовано й строго:
«Невдадні ми наші змінити дороги».

Вам, любий, під гору, з вершини лечу я,
Б'є вітер в обличчя, ваш голос не чую.
Шляхи наші тільки на мить перетнулися,
І я випадково на вас озирнулася».

Пташина флейта угорі
і обіцяє небо.
Я прокидався на зорі
і думав я про тебе.
І думав я, що ти в цю мить
теж думаєш про мене.
Пілатин сїяли блакить
крізь решето зелене.
І щось давнєго голосне
у ласці та привіті
і піднімало — головне
ми є на цьому світі!

На цьому світі, де звучать
моря й комаха кожна,
де нам не можна не прощатся,
як не любить не можна.

Експромт землякові

Отака молода сивина!
Круг чсла, як ромашковий цвіт.
Це весна,
це весна,
це весна

песнає прощальний привіт.
Отака молода сивина!
Колихка, як у лузі трава:
Це песна,
це вопа,
це вопа

заявила на осінь трава.
Що ж ти смуген, товариш і брат?
В тім вона не твоя, не твоя.
Це квітневий вітер листопад,
листопадовий квітень буя!

Я тут не був дванадцять з чимось літ.
Під парашею кришиться граніт.
Дурманить цвіт акації старої,
як і тоді, свавільною весною.
І, трубно салютуючи землі,
Ідуть колишнім курсом кораблі.
Куди не кинеш погляд — все, як є!
І тільки споминок скрути завдає:
немає тієї дівчинки, нема,
що мила звеселити жартома,
що, й плачучи, бентежила маминю.
Лиш моя шум: приплив і відплив.

Не знав я, що це — пеминуче.
Що поруч — святкове й буденне.
Та щастя, як видих, летюче,
як музики чар, незбагненне.
Я твердив: підтримай, надіє!
Я вірив у власну удачу.
Та щастя сніє і не віє
свій завтрашній день передбачить.

